

”Fingrene væk, ækle rumtudser!” Pigen fægtede vildt til højre og venstre, men flænserne kom bare nærmere.

De savlede og grinede ondt.

”Hvad siger du, EXO?” tænkte jeg.

”Jeg tænker det samme som dig,” lød svaret i mit hoved.

”Hun har brug for vores hjælp!”

Jeg svævede højt over junglens træer sammen med EXO. Vi var på vej tilbage til oprørernes hovedkvarter. Pludselig fik jeg øje på en prinsesse-agtig pige. Hun var omringet af en flok flænsere.

Flænserne gispede af frygt, da vi landede foran dem. Med mine tanker gav jeg EXO besked. Han svingede sin kæmpestore stålnæve, så de fløj gennem luften.

”Du er i sikkerhed nu!” Jeg sprang ned til pigen og rakte hånden frem. ”Jeg hedder Lukas, og det her er EXO. Hvad hedder du?”

”Mit navn er Olani. Og jeg kunne sagtens have klaret de kryb alene!” svarede hun surt. Så vendte hun sig mod EXO. ”Jeg leder efter oprørerne. Jeg har vigtige oplysninger. Før mig til jeres leder!”

Sikke en utaknemlig snob, tænkte jeg. Jeg har altså lige reddet dig!

”Jeg er flygtet fra Multrons by, Multronia. Jeg kommer for at advare jer,” fortalte Olani. Hun stod foran oprørernes ledere, nemlig kaptajn Korben og min mor. Korben skød hagen frem. ”Jeg har kommandoen her. Fortæl!”

”Multron har fået fat i et nyt, ekstremt farligt våben,” begyndte Olani. ”Han praler med, at det kan udslette oprøret én gang for alle. En karavane er ved at føre det til Multronia.”

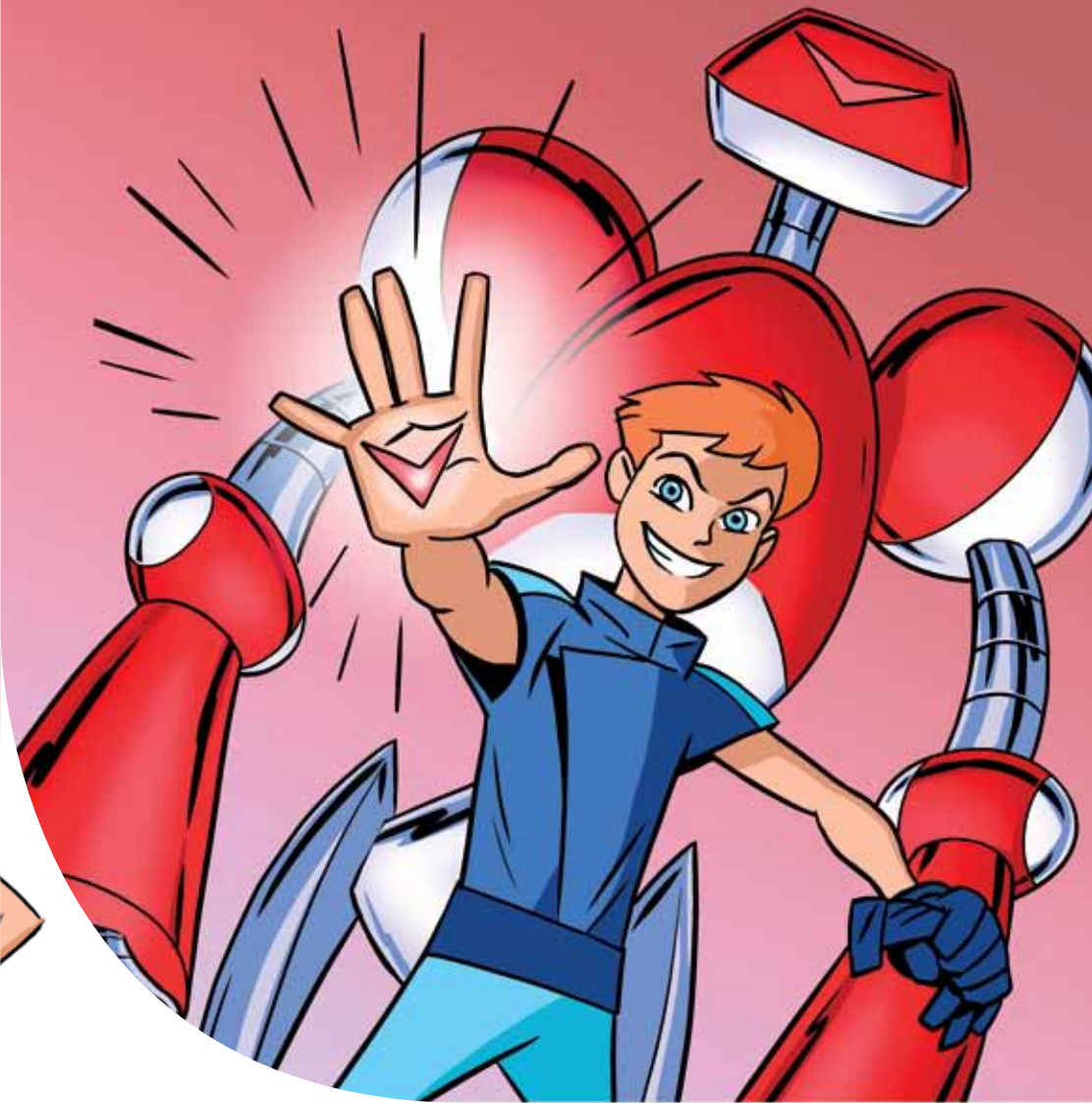
Kaptajn Korben slog i bordet. ”Det våben må standses! Den karavane har vist brug for et EXO-angreb!” Jeg rasede indvendig. Kaptajnen spillede altid så vigtig. Men det var jo kun mig, der kunne styre EXO.

”Hvad venter du på? Så hop dog i den robot, og kom i gang!” sagde Olani.

Kaptajn Korben rynkede panden og smilede dumt.

”Øh ... ja. Lukas, vil du tage dig af det?”

Olani så forskrækket på ham. ”Du kan ikke bare sende en dreng! Missionen er alt for vigtig. Du er nødt til selv at tage af sted!”

Men EXO's dybe stemme afbrød hende. ”Lukas er min biot!” forklarede robotten. ”Ingen andre kan styre mig. Hans hjernebølger er indstillet på min frekvens. Så det er *kun* ham, der kan stå i telepatiske forbindelse med mig.”

Olani stirrede på EXO og mig. ”En slags bio-pilot! Sådan styrer vi også vores rumskib. Eller *styrede*.”

Olani sukede. ”Multron fangede os og stjal det. Uden det skib kommer vi aldrig hjem til vores egen planet igen.”

”Hvem er *vi*?” spurgte jeg nysgerrigt.

”Mig og min lillebror,” svarede Olani. ”Han er stadig fange hos Multron.”

”Biot, pilot, idiot! Lad os nu bare komme i gang!”
snerrede kaptajn Korben.

”Vent, vi er nødt til at tænke os om,” sagde min mor.

”Måske kan Multrons våben skade EXO! Er der ingen, der har en bedre plan end bare at storme frem?”

Jeg tøvede lidt. Så trådte jeg frem og begyndte at fortælle. Jeg havde fået alle tiders idé.

